

Hoe moeten we omgaan met de brieven die niet door Paulus zijn geschreven:

Lev. 26 (Deel 1)

Israël 's vervloekingen door de wet: De strafmaatregelen

We zagen in het artikel van vorige maand, genaamd: "Hoe om te gaan met de hele Bijbel" dat het historische Christendom voor het grootste deel een bijbelstudiemethode onderwijst die Gods betekenis van een passage "vergeestelijkt" en vervolgens "bagatelliseert" door het opnieuw in te vullen met hun eigen bedoeling, en beweren daarbij geestelijk te zijn.

Maar dat is niet geestelijk. Het is vleeselijk. Het verheerlijkt Gods Woord niet, het 'ontkracht' Gods Woord. De juiste manier om met de Schrift om te gaan is de manier waarop God dat, door Paulus, uitlegt in 2 Timotheüs 2:15 en Romeinen 15:4-16.

We moeten een passage "recht snijden", dat zal de betekenis ervan "maximaliseren" en daardoor Gods Woord in ons leven, en onze bediening, "doen herleven". Dit leidt tot volwassenheid en ware geestelijkheid. Wanneer we de profetische geschriften van Israël bestuderen: het Oude Testament, de evangelierverslagen, de bediening van Petrus en de twaalf in Handelingen, en Hebreeën tot en met Openbaring, moeten we de uitvouwing van de geschiedenis van Israël gebruiken die God aan Mozes gaf in Leviticus 26 toen Israël onder het Mozaïsche Wetsverbond kwam. Laten we ter voorbereiding enkele zeer belangrijke feiten van de "Wet" bekijken:

Feit "1" van de Wet:

VAN GOSEN, IN EGYPTE, NAAR SINAI (Ex. 14:1 en 19:7)

Toen bracht God de Israëlieten uit Gosen, en Hij bracht hen in de woestijn, om hen te onderwijzen over de noodzaak om te vertrouwen op de genade die ingesloten is in Zijn Jehovah (HEERE) Naam. Als ze de natie zouden worden waarvoor Hij hen had geschapen, zouden ze op Hem moeten vertrouwen om alles voor hen te doen.

Om hen dit te leren, nam Hij hen mee de woestijn in en confronteerde hen met beproevingen die ze onmogelijk zelf konden oplossen. Ze zouden op God moeten vertrouwen om de problemen voor hen op te lossen. Als ze bijvoorbeeld water nodig hadden, of voedsel of bevrijding van hun vijanden of wat dan ook, moesten ze de Heer aanroepen en Hij zou het allemaal voor hen doen. Dit was de enige manier waarop ze zouden kunnen functioneren in overeenstemming met Zijn plan en doel voor hen. Als ze het zelf probeerden te doen, zouden ze totaal falen.

Dat was de positieve kant van hun opleiding. De negatieve kant was dat ze nooit (!) ooit zouden mogen overwegen om met God om te gaan op basis van een voorwaardelijk Wetsverbond of Systeem waardoor ze zegeningen zouden ontvangen voor gehoorzaamheid en vloeken voor ongehoorzaamheid !!! In de wildernis liet God hen zien dat ze, bij verzamelen van het manna, niet eens twee heel kleine bevelen konden houden. En als ze dat niet eens zouden kunnen, dan zouden ze nooit de ongeveer 613 geboden van de Mozaïsche wet kunnen naleven, die tot in elk detail van hun individuele en nationale leven doordrongen!

Feit “2” van de Wet

Het betreden van het Wet-systeem was een daad van opstand tegen God en afwijzing van zijn genade (Ex.19:8-25)

In tegenstelling tot wat het historische Christendom heeft geleerd, was het Mozaïsche rechtssysteem niet Gods voorkeur van omgaan met de natie Israël. Zoals hierboven vermeld, toonde God in de wildernis dat Zijn voorkeur van omgaan met Israël was door middel van een genadestelsel, de genade die in Zijn Jehovah-naam was ingesloten (Ex. 3:14-15). Het enige wat ze moesten 'doen' was de Staf van God van Geloof hoog houden (Ex. 4:1-5). Geloof in Hem. Vertrouw op Hem. Op deze manier droeg God ze mee als op de vleugels van een arend en bracht ze naar Zichzelf (Ex. 19:2). Voordat ze de Wet in de Sinaï hadden ontvangen, had God ze al tot de natie gemaakt die Hij van plan was dat ze zouden zijn, handelend als een licht voor de Midianieten, de Heidenen, en Zijn zegeningen te bedienen aan de wereld (Ex. 18:1-12) .

Het aangaan van het Wetscontract met God was geen daad van geloof en gehoorzaamheid. Het was een daad van ongeloof en ongehoorzaamheid. Want toen ze riepen: "We zullen het doen!" sloten ze onmiddellijk uit: "de HEERE zal het doen". In de Sinaï verwierp Israël God, die hen met zich meedroeg als op de vleugels van een adelaar, en ze verklaarde: "We zullen onszelf dragen." In de Sinaï verwierp Israël dat God alles voor hen zou doen en zei: "We zullen alles zelf doen". En op het moment dat ze dat deden, duwde de God, die ze zojuist op adelaarsvleugels tot Zich had gebracht, hen weg, anders zouden ze gedood worden, en een aanleiding zijn tot angst, onzekerheid en wanhoop in de relatie van Israël met Hem (Ex.19:8 en verder). Bij Sinaï slaagden ze niet voor het eindexamen over de lessen die God hen op een gemakkelijke manier wilde leren in het verslag van Exodus, en ze zouden de komende 1500 jaar die lessen op een harde manier leren onder de vloeken van de Wet.

Feit “3” van de Wet

DE UITWERKING VAN ISRAËL'S RAMPZALIGE GESCHIEDENIS, ONDER HET SYSTEEM VAN DE WET, WORDT PROFETISCH OMSCHREVEN DOOR MOZES IN LEVITICUS 26.

Toen Israël het Mozaïsche Wetsverbond met God aanging, sloten ze een contract met Hem om met hen om te gaan op basis van hun eigen gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid. ALS de Israëlieten in Zijn inzettingen en geboden wandelden om HEN TE DOEN, dan zouden ze gezegend worden. Maar ALS ze niet in Zijn statuten en geboden wandelden om HEN TE DOEN, dan zouden ze vervloekt zijn. Zo werkt het Mozaïsche Wetsverbond.

LEVITICUS 26: Hoe een rechtssysteem werkt

In Lev. 26, legt Mozes uit hoe dit Wet / Werken / (naar het) “vlees” stelsel werkte. Ten eerste, in 10 korte verzen, behandelt hij snel de zegeningen van de wet die tot hen zou komen als ze zouden gehoorzamen. Dit omvatte zaken als gunstige klimaatomstandigheden, overvloedige oogsten, gezondheid en vrede in het land en de aanwezigheid van God zelf. Kortom, ze zouden "shalom" hebben, totaal geestelijk, fysiek, materieel, sociaal en mentaal welzijn (Lev. 26:3-13).

Vervolgens gaat Mozes verder, in 43 lange, pijnlijke verzen (Lev. 26:14-44), om de vloeken van de Wet te openbaren die ze zouden ontvangen als ze niet gehoorzaamden. Dit omvatte zaken als slechte klimaatomstandigheden, hongersnood, ziekten en vijandelijke aanvallen, God was er niet bij, wat resulteerde in hun verwijdering uit het land. Kortom, ze zouden geen "shalom" hebben. Ze zouden een

totaal gebrek aan geestelijk, fysiek, materieel, sociaal en mentaal welzijn in het land hebben. Dat is de weg van een Wet / werken / (naar het) “vlees” stelsel.

LEVITICUS 26 De vloeken van de Wet

Gods doel met de strafmaatregelen was een genadig alternatief voor het volledig vernietigen van de natie Israël omdat ze de Wet niet gehoorzaamden. God heeft het ontworpen om Israël weer tot Zichzelf te brengen. Met de strafmaatregelen handelde God als een liefdevolle herder die, in plaats van de kudde te laten verdwalen en in gevaar te brengen, hem in plaats daarvan disciplineerde, probeerde de kudde terug te leiden naar groene weiden en Israël terug te leiden naar de veiligheid van de schaapskooi.

Bij het Gouden Kalf-incident heeft Israël de Wet volledig overtreden. Voordat Mozes zelfs maar naar beneden kon komen met de geboden die op stenen waren gegraveerd, waren de Israëlieten al bezig met afgoderij tegen God en seksuele immoraliteit onder elkaar. Volgens het Wetsverbond kon God ze alleen maar verdelgen en vernietigen. En dat is precies wat Hij tegen Mozes zei:

“Ex. 32:10: En nu, laat Mij toe, dat Mijn toorn tegen hen ontsteke, en hen vertere; zo zal Ik u (Mozes) tot een groot volk maken.

Maar Mozes kwam tussenbeide namens de Israëlieten, deed een beroep op God op basis van de genade die in Zijn Jehova-naam is ingesloten en voor het geval dat niet genoeg was, deed hij ook een beroep op de genade die in het verbond met Abraham verblijft (Ex. 32:11-13). Op basis daarvan 'bekeerde' God zich (veranderde van gedachten). Hoewel Hij in overeenstemming met het Wetsverbond de natie had moeten vernietigen, besloot Hij in plaats daarvan het alleen te disciplineren, met de wens het terug te brengen naar Zichzelf.

Om dit te doen, plaatste Hij ze onder het onderwijssysteem van de Wet. Dit onderwijssysteem bestond uit 5 Strafmaatregelen, Kastijding of Discipline en de omschrijving van elke Strafmaatregel werd aangegeven in Leviticus 26. Daar wordt de geschiedenis van Israël kort beschreven vanaf hun binnenkomst in het land onder Jozua, tot de 2e terugkeer van Christus wanneer Hij het gelovige Israël in zijn lang geprofeteerde koninkrijk op aarde brengt, wanneer ze niet onder het Oude Wetsverbond maar onder het Nieuwe Wetsverbond zullen worden geplaatst.

Deze strafmaatregelen waren bedoeld om Israël ertoe te brengen tot God terug te keren, zodat ze de zegeningen van de Wet konden ontvangen in plaats van de vloeken. Maar, behalve in een paar zeldzame gevallen, deden ze dit niet, en hun geschiedenis was er één van onder de verhevigde vloeken van de Wet te staan. Gelukkig zal dit niet altijd het geval zijn. Hosea vertelt ons dat er een dag zal zijn dat Israël het antwoord zal geven dat ze op de Sinaï hadden moeten geven en daarmee voor eens en altijd het eindexamen zou halen: Neem alle ongerechtigheid weg en ontvang ons genadig! (Hosea 14: 2).

Dit zal gebeuren nadat de 5 Strafmaatregelen, aan het einde van de Verdrukkingsperiode, zijn voltooid, wanneer het gelovige overblijfsel van Israël uit die moeilijke tijd zal worden verlost en in het Koninkrijk zal worden gebracht.

De historische samenvatting: Israël onder de Strafmaatregelen

De eerste Strafmaatregel: Lev. 26:14-17

“Lev. 26:14-17: 14 Maar indien gij Mij niet zult horen, en al deze geboden niet zult doen. 15 En zo gij Mijn inzettingen zult smadelijk verwerpen, en zo uw ziel van Mijn rechten zal walgen, dat gij niet doet al Mijn geboden, om Mijn verbond te vernietigen; 16 Dit zal Ik u ook doen, dat Ik over u stellen zal verschrikking, tering en koorts, die de ogen verteren en de ziel pijnigen; gij zult ook uw zaad te vergeefs zaaien, en uw vijanden zullen dat opeten. 17 Daartoe zal Ik Mijn aangezicht tegen ulieden zetten, dat gij geslagen zult worden voor het aangezicht uwer vijanden; en uw haters zullen over u heerschappij hebben, en gij zult vlieden, als u iemand vervolgt.

Het historische verslag van de 1e Strafmaatregel is te vinden in Richteren tot en met 1 Sam.

Als we Leviticus 26 lezen, zullen we zien dat er een progressie is in de loop van de geschiedenis van Israël onder de Wet. God gaat van het plaatsen van Zijn aangezicht tegen Israël (Lev. 26:17) naar wandelen in strijd met Israël (26:24) naar wandelen in strijd met Israël in Zijn woede (26:28). Na de dagen van Jozua kwam de natie, op vele manieren, in opstand tegen God. Het boek Richteren beschrijft deze tijd als een tijd waarin iedereen deed wat goed was in zijn eigen ogen (d.w.z. niet wat goed was in de ogen van God). Hier begint de cyclus van rebellie die leiden tot de strafmaatregelen onder de vloeken van de wet.

De cycli van rebellie die leiden tot de Strafmaatregelen onder de vloeken van de Wet.

“Richteren 2:20-22: 20 Daarom ontstak de toorn des Heeren tegen Israël, dat Hij zeide: Omdat dit volk Mijn verbond heeft overtreden, dat Ik hun vaders geboden heb, en zij naar Mijn stem niet gehoord hebben; 21 Zo zal Ik ook niet voortvaren voor hun aangezicht iemand uit de bezitting te verdrijven, van de heidenen, die Jozua heeft achtergelaten, als hij stierf; 22 Opdat Ik Israël door hen verzoeke, of zij den weg des Heeren zullen houden, om daarin te wandelen, gelijk als hun vaders gehouden hebben, of niet.

De belangrijkste kenmerken van de 1e strafmaatregel waren fysieke aandoeningen zoals de ziekten van Egypte, aanvallen van buiten de grens om het voedsel van Israël te stelen en door de vijand verslagen worden op het slagveld wat resulteerde in een algemeen ongemak in het land.

Het verhaal van Naomi en haar familie in het boek Ruth is het resultaat van een hongersnood die in deze tijd van de Richteren plaatsvond (Ruth 1:1). Naomi's hongersnood was geen natuurramp die gewoonlijk elders in de Heidense naties plaatsvond als gevolg van het leven in een door zonde vervloekte wereld. Het was een hongersnood veroorzaakt door Gods oordeel, specifiek over Israël, omdat ze in opstand kwam tegen God, Zijn Woord verwierp en de Wet overtrad.

Een andere belangrijke gebeurtenis in deze tijd was Israëls afwijzing van God als hun leider, en hun keuze voor Saul omdat ze een koning wilden zoals de Heidenen die hadden (1 Sam. 10, etc.). De profeet Samuël is in die tijd opgegroeid om de eerste te zijn in de lange reeks van profeten die verband houden met de vijf strafmaatregelen. De belangrijkste functie van de profeet, tijdens de strafmaatregelen, was om aan de natie te verkondigen dat ze vanwege hun rebellie tegen God de volgende straf waardig waren om te ontvangen. Hij verzekerde dat, als ze naar de Heer zouden terugkeren en naar Hem zouden luisteren, de volgende straf zou kunnen worden uitgesteld, de vloeken zouden worden verlicht en de zegeningen zouden worden gegeven. Maar voor het grootste deel luisterde Israël niet naar wat de profeten zeiden, te beginnen met Samuël, en dat betekende dat de natie de volgende straf zou krijgen.

Hierop was echter één uitzondering. Na de eerste strafmaatregel gaf God, in plaats van onmiddellijk door te gaan naar de 2e strafmaatregel, aan Israël een intermezzo (pauze) van genade.

HET INTERMEZZO VAN GENADE:

De regering van David en Salomo

Niet vanwege Israël zelf gaf God Israël een intermezzo van genade. Tijdens de regering van koning David en koning Salomo gaf God Israël een voorproefje van de zegeningen die ze zouden ontvangen als de beloften van het koninkrijk werden vervuld. Maar dit was van korte duur. Tegen het einde van zijn regeerperiode kwamen Salomo, en met hem de natie, opnieuw in opstand en afval, wat hen bracht naar de volgende strafmaatregel, de 2e strafmaatregel. Het historische verslag van het Intermezzo van Genade staat in 1 Sam. 17 t / m 1 Koningen 11.

De 2e strafmaatregel: Lev. 26:18-20

“18 En zo gij Mij tot deze dingen toe nog niet horen zult, Ik zal nog daar toedoen, om u zevenvoudig over uw zonden te tuchtigen. 19 Want Ik zal de hovaardigheid uwer kracht verbreken, en zal uw hemel als ijzer maken, en uw aarde als koper. 20 En uw macht zal ijdelijk verdaan worden; en uw land zal zijn inkomsten niet geven, en het geboomte des lands zal zijn vrucht niet geven.

Het historisch verslag van de 2e strafmaatregel is te vinden in 1 Koningen 12-22

De 2e strafmaatregel had dezelfde kenmerken als de 1e strafmaatregel, maar intensiverde ze en voegde toe. Er zijn twee belangrijke toevoegingen:

1. De trots van hun kracht zou worden verbroken (26:19). Dit gebeurde na de regering van Salomo toen de natie zich opsplijste in twee koninkrijken, de noordelijke en het zuidelijke koninkrijk, wat resulteerde in de desintegratie van het nationale Israël (1 Koningen 12:16 en verder).
2. En dat hun hemel als ijzer en hun aarde als koper zou zijn (Lev. 26:19). Dit gebeurde door de klimaatveranderingen die de profeet Elia aankondigde (1 Koningen 17:1 en verder).

Elia verkondigde aan de natie dat indien ze tot de Heer zouden terugkeren en naar Hem zouden luisteren, de vloeken zouden worden verwijderd en de zegeningen zouden worden ontvangen. Maar Israël ging door met hun rebellie tegen God, wat hen in de volgende strafmaatregel bracht, de 3e strafmaatregel.

De 3e strafmaatregel: Lev. 26:21-22:

“21 En zo gij met Mij in tegenheid wandelen zult, en Mij niet zult willen horen, zo zal Ik over u, naar uw zonden, zevenvoudig slagen toedoen. 22 Want Ik zal onder u zenden het gedierte des velds, hetwelk u beroven, en uw vee uitroeien, en u verminderen zal; en uw wegen zullen woest worden.

Het historische verslag van de 3e strafmaatregel is te vinden in 2 Koningen 1:1 - 10:31

De 3e strafmaatregel omvatte alle straffen van de 1e en 2e maatregel, maar intensiverde ze en voegde ze weer iets aan toe. Een belangrijke toevoeging was de komst van wilde dieren, belichaamd door de profeet Elisa, toen een groep kinderen (jonge mannen) van een school van de valse profeten hem (de ware profeet van de ene ware God!) bespotten wat resulteerde in hun vernietiging door wilde dieren (2 Koningen 2:24). Wilde dieren begonnen over het land te zwerven vanwege de toenemende oordelen over het land die het land onveilig maakten voor menselijke reizen en handel. Hierdoor werd het land wild en met die wildheid kwamen wilde dieren.

Net als Samuel en Elia verkondigde Elisa aan de natie dat, als ze tot de Heer zouden terugkeren en naar Hem zouden luisteren, de vloeken zouden worden verwijderd en dat de zegeningen zouden kunnen worden ontvangen. Maar nogmaals, Israël ging door met hun rebellie tegen God en bracht hen naar de volgende Strafmaatregel, de 4e Strafmaatregel.

De 4^e Strafmaatregel: Lev. 26:23-26

“23 Indien gij nog door deze dingen Mij niet getuchtigd zult zijn, maar met Mij in tegenheid wandelen; 24 Zo zal Ik ook met u in tegenheid wandelen, en Ik zal u ook zeventvoudig over uw zonden slaan. 25 Want Ik zal een zwaard over u brengen, dat de wraak des verbonds wreken zal, zodat gij in uw steden vergaderd zult worden; dan zal Ik de pest in het midden van u zenden, en gij zult in de hand des vijands overgegeven worden. 26 Als Ik u den staf des broods zal gebroken hebben, dan zullen tien vrouwen uw brood in een oven bakken, en zullen uw brood bij het gewicht wedergeven; en gij zult eten, maar niet verzadigd worden.

Het historische verslag van de 4e Strafmaatregel staat in 2 Koningen 10:32 tot 16:20

De 4e Strafmaatregel omvatte alle kenmerken van de 1e, 2e en 3e strafmaatregel, maar versterkte ze verder en voegde er aan toe. De belangrijkste toevoeging was een aanzienlijke toename van de niet-Joodse onderdrukking in het land Israël. Voorheen vielen de Heidenen het land van buiten aan in schermutselingen aan de grens en kleine veldslagen. Maar nu kwamen Heidense vijanden het land binnen en vielen daar aan en annexeerden grote delen van het land Israël. Dit bracht een groot deel van de bevolking naar de steden, die al overvol waren, wat resulteerde in een verdere verspreiding van ziekten en grote voedseltekorten.

God wandelde nu tegenheid met hen. Maar Hij voorzag hen nog steeds van een veelvoud aan profeten, schrijvende profeten, waaronder Jesaja, Hosea, Joël, Habakuk en vele anderen. Net als de profeten vóór hen, verkondigden ze aan de natie dat, als ze tot de Heer zouden terugkeren en naar Hem zouden luisteren, de vloeken zouden worden verwijderd en dat de zegeningen zouden worden ontvangen. Maar Israël zette hun rebellie tegen God voort en dat bracht hen naar de volgende Strafmaatregel, de 5e en laatste Strafmaatregel.

De 5^e Strafmaatregel: Lev. 26:27-33

“27 Als gij ook hierom Mij niet horen zult, maar met Mij wandelen zult in tegenheid; 28 Zo zal Ik ook met u in heetgrimmige tegenheid wandelen, en Ik zal u ook zeventvoudig over uw zonden tuchtigen. 29 Want gij zult het vlees uwer zonen eten, en het vlees uwer dochteren zult gij eten. 30 En Ik zal uw hoogten verderven, en uw zonnebeelden uitroeien, en zal uw dode lichamen op de dode lichamen uwer drekgoden werpen; en Mijn ziel zal aan u walgen. 31 En Ik zal uw steden een woestijn maken, en uw heiligdommen verwoesten; en Ik zal uw liefelijken reuk niet rieken. 32 Ja, Ik zal dat land verwoesten; dat uw vijanden, die daarin zullen wonen, zich daarover ontzetten zullen. 33 Daartoe zal Ik u onder de heidenen verstrooien; en een zwaard achter u uittrekken; en uw land zal woest, en uw steden zullen een woestijn zijn.

Het historisch verslag hiervan wordt gevonden in 2 Kon. 17:1 tot 25:30

De 5e Strafmaatregel omvatte alle kenmerken van de 1e, 2e, 3e en 4e strafmaatregelen maar intensiverde ze nog verder en voegde er aan toe. Nu, God gaat van in tegenheid met hen wandelen, in tegenheid met hen wandelen in Zijn woede. De belangrijkste toevoeging aan deze strafmaatregel

was dat het land, de stad (Jeruzalem) en de tempel vernietigd zouden worden en dat de mensen in Heidense gevangenschap zouden worden opgenomen.

Gedurende deze tijd gaf God hen extra schrijvende profeten, waaronder Daniel, Haggai, Zacharia en Maleachi, die de laatste dingen opschreven die God tegen Israël wou zeggen voordat het 400 jaar stil zou worden. God sprak niet eerder weer met Israël dan in het evangelie van Mattheüs, op dat tijdstip spreekt Hij met Johannes de Doper in de woestijn en verbreekt daarmee Zijn stilzwijgen met Israël (vergelijk Mal. 3:1 en 4:4 met Matth. 3:3 -4).

Het begrijpen van de profetische geschriften van Israël, in de context van de strafmaatregelen, is van cruciaal belang, omdat dit het enige is dat ons in staat stelt om Gods bedoeling in de tekst te achterhalen, waardoor Zijn Woord aan Israël wordt verheerlijkt dat Zijn trouw aan haar demonstreerde. Hoewel Zijn voortdurende inspanningen om haar terug te brengen tot Zichzelf, zoals Hij deed in het Exodus-verslag, altijd werden afgewezen, gaf God haar nooit op. En als we de slotverzen in het Oude Testament lezen, die verwijzen naar het slaan van de aarde met een vloek (Mal. 4:6), en dan de pagina omslaan en het evangelie van Mattheüs binnengaan, dat begint met de verkondiging van het evangelie van het Koninkrijk en de komst van Christus 'aardse bediening, die alle beloften bevestigde die God aan de natie Israël deed, zien we de absolute trouw van God aan Israël (Rom. 15:8).

Praktische toepassingen

De praktische toepassing hiervan is niet dat we deze passages nemen en doen alsof dit is wat God vandaag doet. De praktische toepassing komt wanneer we zien dat God getrouw ALLE beloften vervult die Hij aan de natie Israël heeft gedaan in haar Profetische Programma, waarover werd gesproken sinds de wereld begon, we kunnen erop vertrouwen, en met absolute zekerheid weten, dat Hij net zo getrouw zal zijn in het vervullen van ALLE beloften die Hij ons heeft gedaan in het Lichaam van Christus "Programma der Verborgenheid", dat geheim was gehouden sinds de wereld begon. En dit zal altijd ons geduld vergroten, ons troosten en onze hoop versterken (Rom.15:4)

Israël is de enige natie onder het voorwaardelijke Mozaïsche Wetsverbond. God heeft in het verleden, in het heden of in de toekomst geen andere natie onder het Mozaïsche rechtssysteem geplaatst. Daarom was of staat geen enkel ander land onder de vloeken van dat rechtssysteem, en dat betekent dat geen enkel ander land was of valt onder de oordelen van de strafmaatregelen die bij dat rechtssysteem horen. Wanneer Heidense naties lijden onder een hongersnood of ziekte of andere natuurrampen, is dat niet omdat God hen straft voor het overtreden van de Wet. Ze ervaren deze dingen omdat ze de natuurlijke resultaten zijn van het leven in een door zonde vervloekte wereld onder het wanbeheer van de gevallen mensheid.

Dit is vandaag met name relevant terwijl we door de crises van het coronavirus gaan. Ik hoorde iemand op de radio over Deut. 7:15 spreken, en die iemand verwijderde Gods bedoeling door de verwijzing van God te veranderen van de NATIE ISRAËL en DE ZIEKTEN VAN EGYPTEN naar de VERENIGDE STATEN en DE ZIEKTEN VAN CHINA, die iemand gaf zijn eigen betekenis er aan. De persoon voelde zich erg geestelijk hierbij, maar dit is niet het geestelijke gebruik van Gods Woord. Het is het vleselijke misbruik van Gods Woord. Het vergroot Zijn waarheid niet. Het vernietigt het.

Tegenwoordig zijn tsunami's en orkanen, terroristische aanslagen, aardbevingen, financiële instortingen en ziekten geen oordelen van God. Ze zijn het resultaat van het leven in een door de zonde vervloekte wereld (Rom. 8:22-23). Dus wat doet God vandaag? Vandaag, uit de rijkdom van Zijn genade, geeft Hij de wereld niet wat ze verdient – namelijk Zijn toorn en oordeel tot vernietiging!

Vanuit de rijkdom van Zijn Genade geeft Hij de wereld echter wat ze niet verdient - zijn genade en vrede tot redding (Rom. 11:25-32)! En Hij doet dit door het onderscheiden apostelschap van Paulus (Rom. 11:25-32)! Tegenwoordig hebben we een relatie met God, gebaseerd op het systeem van genade / geloof / geest van de Apostel Paulus, door Christus.

Hoe moeten we omgaan met de brieven die niet door Paulus zijn geschreven:

Leviticus 26 (Deel 2).

ISRAËL'S VLOEKEN VANWEGE DE WET EN DE STRAFMAATREGELEN

We zagen in het artikel van vorige maand genaamd "Hoe om te gaan met de hele bijbel" (dat artikel wordt hier niet behandeld) dat het historische Christendom voor het grootste deel een bijbelstudiemethode onderwijst die Gods betekenis van een passage "vergeestelijkt" en vervolgens "bagatelliseert" door het weer in te vullen met welke betekenis ze ook willen, en dan feliciteren ze zichzelf met hoe geestelijk ze daarmee handelen. Maar dit is niet geestelijk, dit is vleeselijk. Het verheerlijkt Gods Woord niet, het 'vernietigt' het. De juiste manier om met de Schrift om te gaan, is de manier zoals God het, door Paulus, in 2 Timotheüs 2:15 zegt: We moeten het Woord der waarheid "recht snijden". Door dat te doen, laten we Gods bedoeling in de passage uitkomen, waardoor we deze "maximaliseren" en toestaan dat deze ons leven en onze bediening "doet herleven". Dit leidt tot volwassenheid en ware geestelijkheid.

Wanneer we de profetische geschriften van Israël bestuderen - het Oude Testament, de evangelierverslagen, de bediening van Petrus en de twaalf en Hebreeën tot en met Openbaring - moeten we de omschrijving van de geschiedenis van Israël gebruiken die Mozes aan de natie in Leviticus 26 gaf direct nadat ze onder het Mozaïsche Wetsverbond waren gegaan vanwege hun rebellie tegen God en de verwerping van Zijn genade.

De laatste keer keken we naar het eerste deel van Leviticus 26 en vonden daar het overzicht aangaande de uitwerking van de geschiedenis van Israël vanaf het moment dat ze het Beloofde Land binnengingen tot de tijd dat God al Zijn beloften aan Israël nakomt, hen binnenleidend in het lang beloofde Duizendjarige Rijk op aarde.

Zoals we de vorige keer hebben uitgelegd, was de toetreding van Israël tot een Wetsverbond of Systeem met God geen daad van gehoorzaamheid in geloof. Het was een daad van opstand tegen God in ongeloof. In feite, bij het aangaan van het Wetscontract met God, gooiden ze alle lessen van Gods genade weg die Hij hen probeerde te leren in het Exodus-verslag terwijl ze van Gosen naar de Sinai gingen. Hij wilde dat ze zouden leren dat, als ze de mensen zouden worden waarvoor Hij hen had geschapen, ze op Hem moesten vertrouwen om alles voor hen te doen, gebaseerd op de genade die in Zijn Jehovah (HEER) Naam ligt opgesloten. Keer op keer vertelde Hij hen: Ik zal je Genezer zijn (Ex. 15:26). Ik zal uw gerechtigheid zijn (Jer. 23:6). Ik zal jullie bevrijder zijn (Ex. 17:15). Ik zal je vrede zijn (Richt. 6:24). Ik zal je Offer zijn (Gen. 22:14). Ik zal je Herder zijn (Ps. 23:1). Ik zal bij je zijn (Ezech. 48:35). Ik zal alles voor je doen! En Hij sloot de serie af met de volgende woorden:

"Ex. 19:4: Gijlieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen, en u tot Mij gebracht heb.

God wilde alles voor Israël doen.

Maar ze wilden niet dat God alles voor hen deed. Ze wilden alles zelf doen en verkondigen: ALLES wat de HEER heeft gesproken, ZULLEN WIJ DOEN! (Ex.19:8). Op het moment dat ze zeiden WIJ ZULLEN

DOEN, verwierpen ze “De HEER ZAL DOEN!”. En toen ze dat deden moest God, die hen zojuist genadig bij Zich had gebracht, hen met kracht wegduwen, opdat ze niet zouden sterven (Ex. 19:12-13). Door het Wetsverbond met God aan te gaan, gingen ze een Wet / Vlees / Werken-systeem binnen dat zegeningen voor gehoorzaamheid en vloeken voor ongehoorzaamheid verschafte. Israëls 1500-jarige ervaring onder de Wet toonde aan dat de zondige mensheid de wil van God niet kon gehoorzamen en daarom alleen onder de vloeken van de Wet kon vallen, niet de zegeningen ervan. De 1500 jaar ervaring van Israël onder de vloeken van de Wet bewees eens en voor altijd dat zondig vlees, de gevallen mensheid, niets kan doen wat God behaagt (Rom. 8:8). De goddelijke conclusie dat als zelfs Israël met al zijn goddelijke voordelen, voorrechten en voordelen God niet kon behagen, niemand anders, die veel minder had (d.w.z. de Heidenen), het wel zouden kunnen doen!

Het enige antwoord op de hachelijke situatie van Israël is dat het Oude Wetsverbond wordt beëindigd (wat Jezus Christus aan het Kruis deed) en dat er een Nieuw Wetsverbond wordt geïmplementeerd (wat God zal doen wanneer Israël Hem vraagt om ze genadig te behandelen aan het einde van de Verdrukking Periode, en Hij hen het aardse koninkrijk binnenleidt (Jer. 31:31-34 en Ezech. 36:26-27). Het Oude Wetsverbond was een Wet / Vlees / Werken-systeem. Het Nieuwe Wetsverbond zal een Wet / Geest / geloof systeem zijn.

LEVITICUS 26:3-33: THE 5 STRAFMAATREGELEN

De laatste keer keken we naar Leviticus 26 en de schets die het geeft over de geschiedenis van Israël onder de vijf strafmaatregelen. Zie de onderstaande overzichtstabel van wat we de vorige keer in Leviticus 26:3-33 hebben geleerd:

Samenvatting van de 5 strafmaatregelen

	1 ste strafmaatr.	Intermezzo van genade	2 de strafmaatr.	3 de strafmaatr.	4 de strafmaatr.	5 de strafmaatr.
Leviticus	26:14-17		26:18-20	26:21-22	26:23-26	26:27-33
Historisch verslag	Richter. 1 Dam. 16	1 Sam. 17 – 1 Kon. 11	1 Kon. 12- 22	2 Kon. 1:1 en 10-31	2 Kon. 10:32 – 16:20	2 Kon. 17: 25-30.
Profeet	Samuël	David / Salomo	Elia	Elisa	Profeten schrijven	Profeten schrijven

Laten we eens kijken naar de laatste helft van Lev. 26 waar Mozes specifiek focust op de laatste, de 5e Strafmaatregel en een overzicht geeft van de 5 belangrijkste gebeurtenissen die daarbij zullen plaatsvinden.

LEVITICUS 26:33-46: De 5 gebeurtenissen, of termijnen, van de 5de strafmaatregel

In deze verzen nemen God en Mozes de 5e Strafmaatregel en verdelen deze in 5 grote gebeurtenissen, of wat we de 5 termijnen van de 5e Strafmaatregel noemen. In tegenstelling tot de eerste vier Strafmaatregelen, die altijd voorzagen in de mogelijkheid dat het nationale Israël tot de Heer kon terugkeren, waardoor de vloeken van de wet werden verlicht, had de 5e Strafmaatregel die mogelijkheid niet. Toen ze eenmaal de 5e Strafmaatregel binnenkwamen, was er geen weg meer terug, want in die tijd introduceerde God een tijdschema dat begon met de Babylonische ballingschap en zou eindigen met de volledige vervulling van al Gods beloften aan Israël in het Koninkrijk.

Laten we eens kijken naar deze vijf grote gebeurtenissen, of termijnen, van de 5e Strafmaatregel.

Lev. 26: 33-35: 1e TERMIJN VAN DE 5E STRAFMAATREGEL - Jeremia's tijdschema

“Lev. 26:33-35: 33 Daartoe zal Ik u onder de heidenen verstrooien; en een zwaard achter u uittrekken; en uw land zal woest, en uw steden zullen een woestijn zijn. 34 Dan zal het land aan zijn sabbatten een welgevallen hebben, al de dagen der verwoesting, en gij zult in het land uwer vijanden zijn; dan zal het land rusten, en aan zijn sabbatten een welgevallen hebben. 35 Al de dagen der verwoesting zal het rusten, overmits het niet rustte in uw sabbatten, als gij daarin woondet.

Belangrijkste gebeurtenis: Babylonische ballingschap van 70 jaar (geprofeteerd door Jeremia: Jer.25: 11-12)

Bedenk dat de 2e Strafmaatregel opriep tot het breken van de kracht van Israëls trots (Lev. 26:19). Dit gebeurde na de dood van Salomo, toen de natie, die haar opstand tegen God voortzette, in twee koninkrijken splitste. Het noordelijke koninkrijk (ook wel Israël, Efraïm of Samaria genoemd) werd vernietigd door de Assyriërs, die het volk gevangen namen naar Assyrië en andere Heidense naties. Daarna, niet lang daarna, werd het zuidelijke koninkrijk (Juda genaamd, inclusief Jeruzalem) vernietigd door de Babyloniërs, die het volk gevangen namen en naar Babylon meenamen. God onthulde via Jeremia dat de Babylonische ballingschap, het eerste deel van de vijfde Strafmaatregel, 70 jaar zou duren (Jer. 25:11-12).

Lev. 26: 36-37: 2e TERMIJN VAN DE 5E STRAFMAATREGEL - Daniëls tijdschema

“Lev. 26:36-37: 36 En aangaande de overgeblevenen onder u, Ik zal in hun hart een wekigheid in de landen hunner vijanden laten komen; zodat het geruis van een gedreven blad hen jagen zal, en zij zullen vlieden, gelijk men vliedt voor een zwaard, en zullen vallen, waar niemand is, die jaagt. 37 En zij zullen de één op den ander als voor het zwaard vallen, waar niemand is, die jaagt; en gij zult voor het aangezicht uwer vijanden niet kunnen bestaan.

Belangrijkste gebeurtenis: 49 jaar Medo-Perzische heerschappij en een voortdurende onderwerping aan Heidense Heerschappij.

Toen de 70 jaar van Babylonische ballingschap voorbij waren, beschrijft Mozes vervolgens een periode waarin de Israëlieten onder de heerschappij van hun vijanden, de Heidenen, zowel binnen als buiten het land, zouden blijven. Zelfs degenen die na de Babylonische ballingschap teruggingen naar Jeruzalem, bleven onder Heidense controle en leefden in constante angst bij elk gerucht dat ze hoorden over de grillen van hun Heidense heersers.

God openbaarde aan Daniel het tijdschema voor de rest van de gebeurtenissen van de 5e Strafmaatregel, inclusief deze. Daniël was één van de Joden die als gevangenen naar Babylon waren

weggevoerd. Daar las hij Jeremia's profetie (Dan. 9:2) en realiseerde hij zich dat de 70-jarige ballingschap in Babylon, die Jeremia had geprofeteerd, voorbij was. Dus ging hij naar God om uit te zoeken wat er daarna zou komen. God beantwoordde zijn gebed door hem het tijdschema te geven voor de 2e, 3e, 4e en 5e gebeurtenis van de 5e Strafmaatregel. Daniël's tijdschema begon met de 49 jaar waarin de Medo-Perzen enkele van de gevangenen genomen Joden toestonden terug te keren naar het Land van Israël om de stad Jeruzalem en haar tempel te herbouwen.

Laten we Daniel's tijdschema in Daniel 9 eens nader bekijken.

De details: Daniël's tijdschema

“Dan. 9:24-27: 24 Zeventig weken zijn bestemd over uw volk, en over uw heilige stad, om de overtreding te sluiten, en om de zonden te verzegelen, en om de ongerechtigheid te verzoenen, en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen, en om het gezicht, en den profeet te verzegelen, en om de heiligheid der heiligheden te zalven. 25 Weet dan, en versta: van den uitgang des woords, om te doen wederkeren, en om Jeruzalem te bouwen, tot op Messias, den Vorst, zijn zeven weken, en twee en zestig weken; de straten, en de grachten zullen wederom gebouwd worden, doch in benauwdheid der tijden. 26 En na die twee en zestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hem zelve zijn; en een volk des vorsten, hetwelk komen zal, zal de stad en het heiligdom verderven, en zijn einde zal zijn met een overstromenden vloed, en tot het einde toe zal er krijg zijn, en vastelijk besloten verwoestingen. 27 En hij zal velen het verbond versterken een week; en in de helft der week zal hij het slachtoffer en het spijsoffer doen ophouden, en over den gruwelijken vleugel zal een verwoester zijn, ook tot de voleinding toe, die vastelijk besloten zijnde, zal uitgestort worden over den verwoeste.

Daniël's Tijdschema was buitengewoon belangrijk omdat het Israël de informatie gaf die ze nodig hadden om te bepalen wanneer de Messias zou aankomen. Sommige experts in chronologie, zoals R. Anderson en anderen, hebben uit Daniël's tijdschema bepaald dat de vervulling ervan precies op de dag zou zijn dat Jezus Jeruzalem binnenkwam, zoals opgetekend in Luk. 19:41, net voordat Hij werd "afgesneden" aan het kruis. Het uitleggen van de chronologische details valt buiten het bestek van dit artikel (en zijn schrijver), het is belangrijk om 4 fundamentele dingen te weten.

1. Als Daniel het woord "week" gebruikt, heeft hij het niet over weken van 7 dagen. Hij heeft het over weken van 7 jaar. Een "week" is slechts een eenheid van 7. Wat die 7 dingen zijn, wordt bepaald vanuit de context. Het eerste gebruik van het woord "week" in de Bijbel laat dit zien. In het verhaal van Jacob, Laban en Rachel was Jacob van plan een "week" voor Laban te werken, en dan zou hij Rachel als zijn vrouw ontvangen (Gen. 29:27-28). De context maakt duidelijk dat hij niet zeven dagen voor Rachel zou werken. Hij zou 7 jaar voor haar werken (Gen. 29:18-20).
2. De kalender van Israël was gebaseerd op een jaar van 360 dagen, niet de 365 dagen waarop wij onze kalender vandaag baseren. Daarnaast moet je er 1 jaar bijtellen omdat er geen jaar 0 is.
3. Het decreet voor de wederopbouw van de muur van Jeruzalem zou 445 v.Chr. zijn in de maand Nissan, de eerste maand op de religieuze kalender van Israël. Dit zou onze maand april zijn.
4. Er zijn drie tijdsaanduidingen in onze passage die in totaal 70 weken (van jaren) of 490 jaar ($70 \times 7 = 490$ jaar) bedragen (Dan. 9:24).
 - a. Ten eerste is er een periode van 7 weken (van jaren) of 49 jaar ($7 \times 7 = 49$ jaar) waarin de Medo-Perzen een overblijfsel van Israël toestonden naar het land terug te keren om de muur van Jeruzalem te herbouwen. (Dan. 9:25a; Nehemia legt dit vast).

b. Vervolgens zou er een periode van 62 weken (jaren) of 434 jaar ($7 \times 62 = 434$ jaar) zijn totdat de Messias in Jeruzalem zou aankomen, waarna Hij zou worden "afgesneden" (d.w.z. ter dood gebracht) (Dan. 9:25b). Die 434 jaar uit de 400 jaar dat God stil was naar Israël en de 34-jarige aardse bediening van de Heer Jezus Christus.

c. Ten slotte is er een periode van 1 week (van jaren) of 7 jaar ($7 \times 1 = 7$ jaar). (Dan. 9:27). Dit noemen we de Verdrukking - Periode.

Dus om tot de dag te komen dat Jezus Jeruzalem op het veulen binnenkwam, nemen ze de periode van 49 jaar en tellen daar de periode van 434 jaar bij op, in totaal 483 jaar. Om tot de exacte dag te komen, nemen ze deze periode van 483 jaar, vermenigvuldigen deze met 360 dagen / jaar, wat resulteert in een totaal van 173.880 dagen vanaf het bevel om de muur van Jeruzalem te herbouwen tot de aankomst van de Messias in Jeruzalem. Dit werd vervuld in Luk. 19:28-41 en werd al snel gevolgd door het "afsnijden" (ter dood brengen) van Christus aan het kruis.

Op basis hiervan hadden Israël en zijn leiders de tijd moeten weten, zo niet de exacte dag, dat de Messias in Jeruzalem zou verschijnen en vervolgens ter dood zou worden gebracht. Maar we kunnen zelfs nog een stap verder gaan. Rabbijnen begonnen hun bediening doorgaans op 30-jarige leeftijd. Daarom zou er van de kant van de religieuze leiders heel weinig redenering voor nodig zijn geweest om te beseffen dat als Christus ter dood zou worden gebracht, nadat Zijn bediening op zijn dertigste was begonnen, dit ook betekende dat Hij ongeveer 30 jaar daarvoor zou zijn geboren (Luk. 3:23; Num. 4:3). De religieuze leiders konden niet alleen uit het tijdschema van Daniel de tijd van de dood van de Messias afleiden, maar ze konden ook de tijd van zijn geboorte kennen. Waar het op neerkomt, is dat Jezus, de Christus, precies op het juiste moment kwam dat Hij volgens Daniëls tijdschema moest komen.

We hebben het bewijs dat dit een geldig argument is, want hoewel de religieuze leiders deze chronologie verwierpen, deden velen in Israël, en de Heidenwereld, dat destijds niet. Maria en Zacharias zongen bijvoorbeeld liederen en profeteerden over de komst van de Messias in Lukas 1. Vrome Simeon en Anna wachtten in de Tempel op Hem in Lukas 2. Wijzen mannen kwamen uit het Oosten (d.w.z. het gebied van Babylon waar Daniël zijn profetisch Tijdschema opschreef!) op zoek naar de Messias en Koning van Israël in Mattheüs 2. En de Samaritaanse vrouw verwachtte de komst van de Messias in Johannes 4:24. Naast deze specifieke mensen was er ook een algemene "verwachting" van de komst van de Messias onder de bevolking als geheel (Luk. 3:15), en velen profiteerden van deze Messiaanse hoop door te beweren zelf de Messias te zijn (Handelingen 5:33-39).

Maar helaas, en tot hun grote schaamte, negeerden de religieuze leiders, die de tijd van de komst van hun Messias hadden moeten verkondigen, opzettelijk Daniëls profetie en verwierpen Hem toen Hij kwam.

Lev. 26:38-39: 3e TERMIJN VAN DE 5^e Strafmaatregel

"Lev. 26:38-39: 38 Maar gij zult omkomen onder de heidenen, en het land uwer vijanden zal u verteren. 39 En de overgeblevenen onder u zullen om hun ongerechtigheid in de landen uwer vijanden uitteren; ja, ook om de ongerechtigheden hunner vaders zullen zij met hen uitteren.

Belangrijkste gebeurtenis: 400 jaar stilte van God (onder de heerschappij van de Heidenen)

Gedurende deze periode zal het land vanwege hun zonden lange tijd onder vijandelijk gezag "wegkwijnen". Ze zullen depressief zijn en rouwen om het grote verlies. Wat zijn ze kwijtgeraakt? Ze verloren God en Zijn spreken met hen. De profeet Ezechiël laat schokkend zien hoe God de tempel

verlaat, Jeruzalem verlaat, Israël verlaat en vervolgens de aarde verlaat, terwijl Hij terugkeert naar Zijn plaats in de hemel (Ezech. 10). Vervolgens, bovenop dit grote verlies, profeteerde Amos dat er een honger zou zijn naar het horen van Gods Woord (Amos 8; Hos. 5:15). God zwijgt en stopt met spreken tot de natie, en Hij zal zwijgen totdat Hij Zijn stilte met hen verbreekt door zo'n 400 jaar later in de woestijn tot Johannes de Doper te spreken (Joh. 1:33).

Terwijl God gedurende deze tijd ophield met tot hen te spreken, liet Hij hen niet zonder Zijn Woord. Vlak voordat Hij was gaan zwijgen, gaf Hij hun een enorme hoeveelheid profetische informatie in de schrijvende profeten, Jesaja tot en met Maleachi. Als de religieuze leiders hadden gedaan wat ze hadden moeten doen, hadden ze zich te goed gedaan aan de geschreven Geschriften waarin God voor hen had voorzien. En als ze dat hadden gedaan, zouden ze op het juiste moment naar de Messias hebben gezocht en Hem hebben ontvangen toen Hij arriveerde. In plaats daarvan verwierpen ze het geschreven Woord van God, begroeven het onder hun eigen interpretaties en de tradities van mensen.

Lev. 26:40-41: 4^e TERMIJN VAN DE 5^e STRAFMAATREGEL

“40 Dan zullen zij hun ongerechtigheid belijden, en de ongerechtigheid hunner vaders met hun overtredingen, waarmede zij tegen Mij overtreden hebben, en ook dat zij met Mij in tegenheid gewandeld hebben. 41 Dat Ik ook met hen in tegenheid gewandeld, en hen in het land hunner vijanden gebracht zal hebben. Zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt, en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben;

Belangrijke gebeurtenis: God spreekt opnieuw tot Israël door de aardse bediening van Johannes en Christus

Toen de 400 jaar stilte ten einde waren, begon God tot Israël te spreken door Johannes de Doper, die het nationale Israël opriep om zich te bekeren, hun zonden te belijden en met water gedoopt te worden in overeenstemming met Gods reinigingsprogramma voor het nationale Israël (Ezech. 36:25 en verder) . De bediening van Johannes leidde tot de aardse bediening van Jezus Christus (Matth. 3-4).

Lev. 26:42-46: 5^e TERMIJN VAN DE 5^e STRAFMAATREGEL

“42 Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond met Jakob, en ook aan Mijn verbond met Izak, en ook aan Mijn verbond met Abraham zal Ik gedenken, en aan het land zal Ik gedenken; 43 Als het land om hunnentwil zal verlaten zijn geweest, en aan zijn sabbatten een welgevallen gehad hebben, wanneer het om hunnentwil verwoest was, en zij aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen zullen gehad hebben; daarom, en omdat zij Mijn rechten hadden verworpen, en hun ziel van Mijn inzettingen gewalgd had. 44 En hierenboven is dit ook; als zij in het land hunner vijanden zullen zijn, zal Ik hen niet verwerpen, noch van hen walgen, om een einde van hen te maken, vernietigende Mijn verbond met hen; want Ik ben de Heere, hun God! 45 Maar Ik zal hun ten beste gedenken aan het verbond der voorouderen, die Ik uit Egypteland voor de ogen der heidenen uitgevoerd heb, opdat Ik hun tot een God ware; Ik ben de Heere! 46 Dit zijn die inzettingen, en die rechten, en die wetten, welke de Heere gegeven heeft, tussen Zich en tussen de kinderen Israëls, op den berg Sinai, door de hand van Mozes.

Belangrijke gebeurtenis: Einde van de 5^e termijn.

Na Christus zijn aardse bediening is alles wat er nog over is van Daniëls Tijdschaal de laatste periode van zeven jaar die bekend staat als de Grote en Verschrikkelijke Dag van de Heer, de Verdrukkingsperiode. Aan het einde van deze periode zal de natie Israël, zoals vertegenwoordigd door

het gelovig overblijfsel, kijken naar Degene die ze hebben doorboord en rouwen, en God vragen hen genadig te ontvangen, niet gebaseerd op het voorwaardelijke Oude Wetsverbond maar gebaseerd op de onvoorwaardelijke genade Verbonden van Abraham en David, die leiden tot de vervulling van alle beloften die God aan Israël in het Koninkrijk had gedaan onder het onvoorwaardelijke en genadige Nieuwe Wetsverbond (Zach. 12:10; Hos. 14:2).

UITLEG: HET OUDE RECHTSVERBOND EN HET NIEUWE RECHTSVERBOND

Als de 5e en laatste strafmaatregel (en daarmee de vloeken van de wet) voorbij zijn, zal God nooit meer terugkeren naar het Oude Wetsverbond met Israël. Het Oude Wetsverbond was een Wet / Vlees / Werken-Systeem dat de Wet op uitwendige stenen graveerde en Israëls zondige harten riep om het te gehoorzamen, maar geen kracht gaf om het te doen. Het genadige Nieuwe Wetsverbond is echter een Wet / Geest / Geloofssysteem waarin God Israël nieuwe harten zal geven waarin Hij de Wet van Mozes zal graveren en de Heilige Geest zal geven om hen dit door geloof te laten doen (Jer. 31 :31-34; Ezech.36:26-27). Dit is de manier waarop God vanaf het begin met Israël wilde omgaan (Ex. 1:1-19:4). Als zij de mensen zouden zijn waarvoor Hij hen had geschapen, zou Hij alles voor hen moeten doen op basis van de genade die in Zijn Jehovah-naam is ingesloten en namens hen werkt. De strafmaatregel toonde aan dat het ontvangen van zegeningen van God door genade en geloof moet gebeuren en nimmer door de Wet en Werken.

	Israëls Oude Mozaïsche Wetsverbond	Israëls Nieuwe Mozaïsche Wetsverbond	Lichaam van Christus 'Paulinische Genade Los van Israëls Verbonden
Operationeel systeem	Wet/vlees/werken	Wet/Geest/geloof	Genade/Geest/Geloof
Welke schepping	Oude schepping	Oude schepping	Nieuwe schepping in Christus (2 Kor. 5:17).
Gegraveerd op/in	Mozaïsche Wet op stenen	Mozaïsche Wet in het hart	Christus in het hart geschreven. (2 Kor.3:3).
Voorziet in	Leven op aarde	Leven op aarde	Leven in de hemel (Ef. 2).